

Sygn. akt I C 2254/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia SO Agnieszka Włodyga

Protokolant osobiście

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2021 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. P. (1)

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o ochronę praw autorskich i zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. P. (1), tytułem zadośćuczynienia, kwotę 9.400 zł. (dziewięć tysięcy czterysta złotych) z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie:

- od kwoty 3.600 zł. od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.800 zł. od dnia 8 września 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.000 zł. od dnia 10 listopada 2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. P. (1), tytułem odszkodowania, kwotę 5.000 zł. (pięć tysięcy złotych) z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w dalej idącej części;

IV. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. P. (1) kwotę 2.758,83 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w zakresie roszczenia majątkowego;

V. zasądza od powódki J. P. (1) na rzecz pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 720 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu w zakresie roszczenia niemajątkowego;

VI. nakazuje pobrać od strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 720 zł tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt I C 2254/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 września 2021 r.

Powódka **J. P. (1)** pozwem z dnia 12 grudnia 2019 r. skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. wniosła o:

1. nakazanie pozwanej zaprzestania publicznego rozpowszechniania fotografii autorstwa powódki przedstawiającej M. K. (1), jak w zał. nr 1, w jakikolwiek sposób, w tym w sieci Internet (co oznacza także na stronie (...)), bez zezwolenia jej twórcy i uprawnionego,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 6.600 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną na skutek rozpowszechniania utworu wym. w pkt. 1 powyżej w serwisie internetowym (...), bez oznaczenia autorstwa tego dzieła (kwota 3.600 zł), a także przez inwazyjną ingerencję w integralną formę tego utworu (kwota 3.000 zł) – tj. zawinionego naruszenia osobistych praw autorskich powódki. Powyższe wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia ugody zawartej w dniu 23 marca 2018 r. za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. XXIV C 309/17, czyli od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 5.000 zł. tytułem naprawienia wyrządzonej szkody, skutkiem zawinionego naruszenia przysługujących powódce praw majątkowych przez publiczne nieuprawnione korzystanie z utworu wym. w pkt. 1 w serwisie internetowym (...), po uprawomocnieniu ugody zawartej w dniu 23 marca 2018 r. za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. XXIV C 309/17, czyli od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
4. zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu poniesionych kosztów procesu w całości.

Na uzasadnienie powódka wskazała, że dochodzi jako autor utworu fotograficznego od strony pozwanej usunięcia skutków naruszeń oraz o zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia, w związku z bezprawnym publicznym udostępnieniem fotografii autorstwa powódki z wizerunkiem M. K. (1) w elektronicznym wydaniu dziennika (...), tj. na stronie internetowej (...) – tytułu prasowego należącego do pozwanej spółki. Powódka wskazała, że zajmuje się zawodowo m.in. fotografią tzw. artystyczną. Utwory powódki eksponowane są na wystawach w kraju i za granicą, a na polskim rynku wydawniczym pojawiły się dwa autorskie albumy powódki.

Powódka wskazała, że utwór jej autorstwa z wizerunkiem M. K. od czasu uprawomocnienia się ugody zawartej w Sądzie Okręgowym w Warszawie, Wydział XXIV Cywilny w dniu 23 marca 2018 r. w sprawie XXIV C 309/17 – do dnia dzisiejszego jest udostępniany bez uprawnień w serwisie (...).pl w okrojonej postaci przez znaczne wykadrowanie, a także bez oznaczenia imienia i nazwiska powódki, znanego twórcy tego dzieła. Powódka wskazała, że przeciwko pozwanej przed Sądem Okręgowym w Warszawie toczyło się postępowanie w sprawie XXIV C 309/17 w którym doszło do zawarcia ugody pomiędzy stronami dotyczącej kilku publikacji, w tym fotografii przedstawiającej M. K. (1). Ugoda obejmowała nie tylko dochodzoną w pozwie publikację w druku, ale także niedochodzone ówczesznie roszczenia za publikację tego samego utworu od 2012 roku na stronie serwisu (...) (...). W ugodzie powódka wskazała, że wyczerpuje ona w całości jej roszczenia objęte sporem w sprawie o sygn. XXIV C 309/17 zaznaczając, że o ile ich publikacja nastąpiła przed dniem zawarcia ugody.

Powódka podniosła, że nie udzieliła licencji do dalszego korzystania – po dniu zawarcia ugody w sprawie o sygn. XXIV C 309/17. Co więcej pozwana nie usunęła naruszenia i przeszło rok korzysta z tego dzieła udostępniając je publicznie w dalece zniekształconej postaci, nie oznaczając przy tym imienia i nazwiska uprawnionego twórcy.

Pozwana spółka po wezwaniu do zaprzestania naruszenia z dnia 2 czerwca 2018 r. nie usunęła bezprawnej publikacji. Dalsze wezwania do polubownego zakończenia sporu pozostały bez odpowiedzi.

Powódka wskazała, że dochodzi na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zapłaty odszkodowania w wysokości 5.000 zł. tj. w dwukrotności wysokości stosownego wynagrodzenia za eksploatację jednego utworu powódki online wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia 23 marca 2018 r.

Dodatkowo powódka wskazała, że publikowana fotografia została poddana obróbce komputerowej przez daleko idące kadrowanie, co wypaczyło oryginalną kompozycję fotografii. Nadto zamieściła na utworze obce elementy, tj. czarne tło i na nim warstwę tekstową i nazwisko innego fotografa wprowadzając w błąd czytelników. Tym samym umyślnie naruszyła autorskie dobra osobiste powódki poprzez naruszenie więzi łączącej twórcę z jego utworem. Wobec powyższego powódka domaga się zasądzenia na jej rzecz kwoty 6.600 zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę na podstawie art. 448 w zw. z art. 24§ 1 k.c. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty. Naruszenie zdaniem powódki jest zawinione, albowiem po zawarciu ugody pozwana kontynuowała celowe naruszenia poprzez nieusunięcie kwestionowanej publikacji, a także ze względu na długotrwałość naruszenia. Nadto negatywne odczucia powódki powoduje świadomość, że doszło do naruszenia jej praw autorskich przez lidera na polskim rynku prasy, a mimo to do utworu dołączono nazwisko innego fotografa, a publikacja została dokonana w sposób naruszający kompozycję dzieła, które ma charakter artystyczny. Rozpowszechnianie go w takiej formie jest niekorzystne i nieakceptowalne przez jego autorkę.

Pismem z dnia 31 stycznia 2020 r. powódka J. P. (1) cofnęła pozew w zakresie roszczenia o nakazanie pozwanej zaprzestania publicznego rozpowszechniania fotografii autorstwa powódki przedstawiającej M. K., w jakikolwiek sposób, w tym sieci Internet (co oznacza także na stronie (...)), bez zezwolenia jej twórcy i uprawnionego.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2020 r. sygn. akt I C 2254/19 tut. Sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej żądania objętego pkt.1 pozwu.

Strona pozwana (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** w odpowiedzi na pozew z dnia 20 marca 2020 r. wniosła o oddalenie powództwa wobec faktu, że postępowanie o to samo roszczenie, które jest przedmiotem niniejszego postępowania, między tymi samymi stronami zostało już prawomocnie zakończone na podstawie prawomocnej ugody zawartej w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Warszawie, XXIV Wydział Cywilny, sygn. akt XXIV C 309/17, w której powódka zrzeka się wszelkich roszczeń z tytułu publikacji przez (...) utworu autorstwa powódki w artykule prasowym, pt. „(...) K. (...)”, opublikowanego na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r., jak również innych opublikowanych na stronie (...) materiałów prasowych zilustrowanych fotografią z wizerunkiem M. K., niż wskazana powyżej, o ile ich publikacja nastąpiła przed dniem zawarcia ugody oraz zasądzenia od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie do dnia zapłaty.

Ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia zarzutu rzeczy ugodzonej między stronami pozwana wniosła o oddalenie powództwa jako bezzasadnego i zasądzenia od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana wskazała, że w jej ocenie w związku z powagą rzeczy ugodzonej i zrzeczeniem się wszystkich roszczeń związanych z przedmiotem niniejszego postępowania przez powódkę, pozew nie zasługuje na uwzględnienie.

Jednocześnie na wypadek uznania, że brak jest możliwości uznania zaistnienia powagi rzeczy osądzonej pozwana wskazała, że wbrew twierdzeniom powódki fotografia będąca przedmiotem postępowania nie spełnia wymogów związanych z możliwością zakwalifikowania jej jako utwór w rozumieniu przepisów prawa autorskiego. Brak jest także możliwości stwierdzenia naruszenia praw autorskich powódki z uwagi na skorzystanie przez pozwaną z ustawowego mechanizmu tzw. prawa do cytatu. Pozwana zarzuciła, że w przypadku uznania fotografii M. K. (1) za utwór w rozumieniu przepisów prawa autorskiego w realiach niniejszej sprawy nie doszło do naruszenia integralności w/w utworu. Dodatkowo wskazała, że powódka nie wykazała w żaden sposób, że doznała szkody w wyniku posłużenia się przez pozwaną zdjęciem przedstawiającym wizerunek M. K. (1), jak również nie udowodniła by wystąpiła po jej stronie jakakolwiek krzywda. Powódka wytaczając niniejsze powództwo nadużywa przysługujących jej praw podmiotowych wobec uprzedniego rozstrzygnięcia w formie ugody kwestii wykorzystania przedmiotowej fotografii. Z ostrożności

procesowej strona pozwana wskazała, że dochodzone przez powódkę kwoty z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania odbiegają od realiów rynkowych i powinny być zmiarkowane.

Pozwana wskazała, że będące przedmiotem postępowania zdjęcie zostało opublikowane 14 kwietnia 2012 r. tj. przed datą zawarcia ugody, po uprzednim wystąpieniu przez pracowników (...) do Kancelarii Prezydenta RP z wnioskiem o przekazanie zdjęć przedstawiających m.in. małżonkę byłego Prezydenta RP L. K., Panią M. K. (1). Wniosek został rozpatrzony pozytywnie i sporne zdjęcie zostało przekazane na zasadach opisanych na oficjalnej stronie Kancelarii Prezydenta RP. Przedmiotowa fotografia od czasu jej publikacji nie została zdjęta ze strony internetowej jak również nie została w żaden sposób ponownie upubliczniona, zwłaszcza po dniu 23 marca 2018 r.

Pismem z dnia 6 października 2020 r. **J. P. (1)** dokonała rozszerzenia żądania pozwu wnosząc o:

- zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dodatkowo kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwanej odpisu pisma do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną powódce do chwili obecnej przez dalsze udostępnianie utworu w serwisie fakt.pl, w okrojonej formie i z pominięciem oznaczenia nazwiska jego twórcy, tj. intencjonalnego naruszenia autorskich dóbr osobistych, pomimo wiedzy o autorze oraz

- nakazanie pozwanej usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powódki przez złożenie oświadczenia o następującej treści:

PRZEPROSINY

„R. A. P. wydawca serwisu (...) .pl przeprasza twórcę i uprawnionego, J. P. (1) za świadome i intencjonalne naruszenie jej praw autorskich poprzez nieuprawnione publiczne korzystanie z jej dzieł, w zniekształconej formie i z pominięciem podania autorstwa wykorzystanej fotografii. (...) będąc spółką medialną działał w pełnej świadomości o prawach twórców i podmiotów uprawnionych, nie dołożył wymaganej od wydawców prasy należytej staranności i rzetelności. W związku z tym wyrażam ubolewanie z powodu zawinionego naruszenia praw autorskich J. P. (1).

R. A. P., wydawca serwisu (...) .pl, reprezentowana przez prezesa zarządu M. D.”.

w terminie do dwóch tygodni od wydania wyroku w niniejszej sprawie nieprzerwanie przez okres 24 dni na stronie głównej serwisu (...) .pl (...) winny być opublikowane w sposób czytelny, widoczny, a więc zamieszczone w serwisie (...) (...) na górnej części strony, bezpośrednio pod menu nawigacyjnym. Tekst przy użyciu czarnej pogrubionej czcionki A. w rozmiarze 12 pkt, w ramce o wymiarach nie mniejszych niż 1024 x 700 pikseli stanowiącej element stałej treści stron serwisu (...) niezależnie od zastosowanej przeglądarki internetowej i w taki sposób, aby zawartość publikacji oświadczenia nie była kategoryzowana jako reklama, w szczególności przez oprogramowanie blokujące przekazy reklamowe. Tekst przeprosin opublikowany na białym tle oraz z co najmniej pojedynczą interlinią (zgodnie z formatowaniem programu M. (...)), bez zastosowania jakichkolwiek zabiegów wizualnych umniejszających znaczenie, rangę i powagę tekstu i ograniczających możliwość zapoznania się z nim.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, że pozwana w dalszym ciągu udostępnia zaskarżaną publikację z fragmentem ok. 50% utworu powódki na stronie (...) i wprowadza w błąd co do autorstwa utworu stworzonego przez powódkę mimo wiedzy o autorze, ugody sądowej zawartej dnia 23 marca 2018 r., wezwań i wytoczonego kolejnego powództwa oraz własnych oświadczeń w pismach procesowych, że „przyznaje, że autorką fotografii przedstawiającej M. K. (1) jest J. P. (1)”.

Powódka wskazała, że polskie prawo nie przewiduje zrzeczenia się osobistych praw autorskich, a pozwana będąca profesjonalistą nie podejmuje żadnego wysiłku, aby usunąć skutki naruszeń i nie eskalować wyrządzonej powódce krzywdy. W tym stanie rzeczy zasadnym jest żądanie kwoty 2.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od doręczenia pisma pozwanej do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za dalszą krzywdę wyrządzoną powódce poprzez pozbawienie jej prawa do autorstwa i dalsze publiczne rozpowszechnianie utworu powoda w serwisie (...) .pl (...)

w ocenie powódki do usunięcia skutków naruszenia przez pozwaną konieczne jest złożenie przez nią publicznego oświadczenia we wskazanej przez nią formie.

Strona pozwana (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** w odpowiedzi na zmodyfikowane żądanie pozwu w całości podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. W odniesieniu do żądania zasądzenia dodatkowo kwoty 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną powódce do chwili obecnej wskazała, że brak jest podstaw do żądania zarówno uprzednio zgłoszonego żądania jak i rozszerzonego wobec niewykazania nowych okoliczności dających podstawę do stwierdzenia istnienia po jej stronie krzywdy, a także stwierdzenia, że krzywda ta jest w dalszym ciągu pogłębiana. Odnosząc się do żądania opublikowania oświadczenia wskazała, że powódka nie wykazała, że zdjęcie będące przedmiotem niniejszego postępowania, kiedykolwiek było opublikowane na stronie głównej portalu internetowego fakt.pl, tym bardziej by było publikowane na jego stronie głównej przez okres 24 dni, a zgodnie z zasadną proporcjonalności, adekwatności treść oświadczenia winna pozostawać w związku z rzekomym naruszeniem – zarówno co do formy jak i treści. Nadto treść oświadczenia żądanego przez powódkę nie jest stonowana, zawiera określenia, które są bez znaczenia w sprawach o naruszenie praw autorskich a przy tym skutkować mogą ujmą po stronie pozwanego, nieuzasadnioną realiami przedmiotowego postępowania.

Pismem z dnia 20 lutego 2021 r. powódka **J. P. (1)** dokonała kolejnej modyfikacji żądania pozwu poprzez jego rozszerzenie o żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki dodatkowo kwoty 3.800 zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną powódce przez udostępnianie jej utworu w serwisie (...) .pl z pominięciem oznaczenia nazwiska jego twórcy i naruszenia autorskich dóbr osobistych powódki, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi i wymagalnymi od 7 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto wniosła także o przyznanie jej w wyroku zamykającym postępowanie zwrotu kosztów związanych z mediacją w wysokości 190 zł. zgodnie z przedłożonymi rachunkami uiszczonych opłat.

Uzasadniając swoje zmodyfikowane roszczenie powódka wskazała, że pozwana w dniu 7 września 2016 r. otrzymała wiarygodną wiadomość o naruszeniu i o roszczeniach J. P. (1) wywołanych udostępnieniem jej utworu z wizerunkiem J. K. (1) w serwisie onet.pl pod adresem (...) bez podania, kto jest autorem tego dzieła. Nie doszło wówczas do ugody, pozwana usunęła utwór ze swojej strony jednak nie zadośćuczyniła wyrządzonej powódce krzywdzie. W 2018 roku przy okazji innego naruszenia praw autorskich powódka wezwała pozwaną w zakresie publikacji zdjęć M. K. i J. K.. Wcześniej nie kierowała powództwa w tym zakresie wobec wprowadzenia przez pozwaną w błąd co do podmiotu zobowiązanego w zakresie roszczeń o publikację na stronie O..pl. (...) jak wynika z informacji powódki od września 2018 roku siedem spółek Grupy (...) połączono w jeden podmiot prawny, a spółką będącą sukcesorem prawnym wszystkich przejętych podmiotów to (...) Sp. z o.o. w W..

Powódka w zakresie publikacji portretu J. K. żąda zadośćuczynienia w związku z naruszeniem jej dóbr osobistych wskazując, że pozwana jako profesjonalny i komercyjny wydawca w 2016 roku powziąwszy wiedzę o naruszeniu i roszczeniach z nim związanych, jednak nie zrekompensowała powódce wyrządzonej krzywdy moralnej wobec nieoznaczenia autorstwa tego dzieła udostępnianego przez pozwaną w Internecie.

W odpowiedzi na kolejną modyfikację powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwana podniosła, że w zakresie żądania zasądzenia kwoty 3.800 zł. tytułem zadośćuczynienia powódka nie wykazała do kiedy materiał prasowy wraz ze zdjęciem J. K. (1) był dostępny pod wskazanym przez nią adresem (...), ani jak długo był dostępny. Nie wykazała też istnienia po jej stronie krzywdy. Dodatkowo strona pozwana wskazała, że w 2016 roku nie była wydawcą portalu O..pl, bowiem do przejęcia spółki (...) S.A. przez (...) Sp. z o.o. doszło 6 lutego 2018 r., a następnie w dniu 14 maja 2018 r. doszło do połączenia Spółki (...) SP. z o.o. ze Spółką (...) Sp. z o.o. w trybie art. 492 § 1 pkt. 1 ksh. W dniu 4 czerwca 2018 r. doszło do zmiany nazwy Spółki (...) Sp. z o.o. na (...) Sp. z o.o. w W..

Niesporne między stronami były następujące okoliczności:

Przed Sądem Okręgowym w Warszawie, XXIV Wydział Cywilny pod sygn. akt XXIV C 309/17 toczyła się sprawa z powództwa J. P. (1) przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o:

- nakazanie pozwanej zaprzestania rozpowszechniania fotografii przedstawiającej M. K. (1) oraz fotografii przedstawiającej A. W. (1) autorstwa powódki w jakikolwiek sposób, w tym w sieci Internet i w druku, bez zezwolenia autora, tj. powódki

- zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 4.800 zł tytułem naprawienia wyrządzonej szkody wskutek naruszenia przysługujących jej praw majątkowych przez publikację bez zgody powódki, zdjęcia przedstawiającego M. K. (1) w drukowanym wydaniu dziennika (...), wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 września 2014 r. do dnia zapłaty,

- zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 5.000 zł tytułem naprawienia wyrządzonej szkody, wskutek naruszenia przysługujących jej praw majątkowych przez publikację zdjęcia przedstawiającego A. W. (1), rozpowszechnianego w serwisie internetowym, na stronie głównej oraz na stronie z artykułem, wraz z odsetkami liczonymi od dnia 8 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,

- zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki łącznie kwoty 26.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną powódce wskutek publikacji bez oznaczenia autora oraz ingerencji w integralną formę utworów wykorzystanych w Gazecie (...) (zdjęcie M. K. kwota 10.000 zł) oraz w serwisie internetowym N..pl (...) A. W. kwota 16.000 zł) – tytułem zawinionego naruszenia przysługujących autorowi osobistych praw autorskich, wraz z ustawowymi odsetkami – w publikacji w dzienniku (...) liczone od dnia 16 września 2014 r., a w serwisie (...).pl od dnia 5 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty

Ostatecznie między J. P. (1) a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. sprawie prowadzonej pod sygn. akt XXIV C 309/17 doszło w dniu 23 marca 2018 r. do zawarcia ugody sądowej, w ramach której strony w celu zakończenia sporu sądowego ustaliły, że:

- (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zobowiązał się do zapłaty na rzecz J. P. (1) kwoty 13.695 zł.

- J. P. (1) oświadczyła, że ugoda w całości wyczerpuje jej roszczenia dochodzone przez nią pozwem XXIV C 309/17.

- Jednocześnie zgodnie z § 2 pkt 2 ugody powódka zrzekła się wszelkich roszczeń z tytułu publikacji przez pozwanego dwóch utworów jej autorstwa w następujących artykułach prasowych:

a) „W.: (...)” – portret z wizerunkiem A. W., opublikowany na portalu N..pl w dniu 15 marca 2016 r.,

b) „Nieznane fotografie L. i M. K. (1)” portret z wizerunkiem M. K. opublikowany w dniu 14 kwietnia 2012 r.,

c) „(...) K., (...)”, opublikowanego na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r.

Jak również innych opublikowanych na stronie (...) materiałów prasowych zilustrowanych spornymi fotografiami z wizerunkiem M. K. oraz A. W., co zawarte w wyżej wymienionych artykułach prasowych, o ile publikacja nastąpiła przed dniem zawarcia niniejszej ugody.

W dniu 6 lutego 2018 r. doszło do połączenia (...) sp. z o.o. z (...) S.A. w trybie art. 515 § 1 k.s.h. i art. 516 § 6 k.s.h. przez przeniesienie całego majątku (...) S.A. do (...) Sp. z o.o. (data wpisu do KRS 3 kwietnia 2018 r.)

Następnie w dniu 14 maja 2018 r. nastąpiło połączenie (...) Sp. z o.o. z (...) Sp. z o.o. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. przez przeniesienie całego majątku (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. za udziały które (...) sp. z o.o. wydał wspólnikowi (...) sp. z o.o.

Ostatecznie w dniu 4 czerwca 2018 r. doszło do zmiany nazwy Spółki (...) Sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. (1) jest artystą – fotografikiem. W swojej twórczości zajmuje się ona portretowaniem osób sławnych i szeroko rozpoznawalnych. Powódka jest autorką zdjęcia przedstawiającego M. K. (1) na pokładzie samolotu w trakcie podróży do P. w 2006 roku. Jest też autorem portretu przedstawiającego J. K. (1). Prawa do fotografii zostały nabyte przez K. (...).

Fotografia przedstawiająca Pierwszą Damę została wykonana na czarno-białym filmie, który został następnie wywołany i opracowany graficznie. Wykonywanie zdjęć na negatywach jest cechą charakterystyczną twórczości J. P. (1).

Dowód: - zeznania powódki J. P. (1), elektroniczny protokół rozprawy z dnia 17 marca 2021 r., 00:31:32-01:05:36

- zdjęcie M. K. (1) autorstwa J. P. (1) znajdujące się na jej oficjalnej stronie internetowej, k. 15

- zdjęcie J. K. (1) autorstwa J. P. (1) znajdujące się na jej oficjalnej stronie internetowej, k. 249

Powódka na swojej stronie internetowej udostępnia cennik zawierający informację co do pobieranych przez nią kwot za publikowanie zdjęć jej autorstwa. J. P. (1) zawiera umowy licencyjne uprawniające podmioty wskazane jako nabywcy licencji do korzystania i rozpowszechniania wskazanych w umowach utworów na uzgodnionych polach eksploatacji.

Powódka za udzielenie licencji na eksploatację jednego utworu online przez okres do 5 lat pobiera wynagrodzenie średnio w kwocie 2.500 zł.

Dowód: - cennik pochodzący ze strony internetowej J. P. (1), k. 28

- umowa licencyjna z dnia 18 kwietnia 2018 r., k. 30-31

- umowa licencyjna z dn 29.05.2017 r., k. 32-33

- umowa licencyjna o dzieło z dn. 26.07.2019 r., k. 34-36

Zdjęcie M. K. (1) zostało udostępnione w artykule prasowym, pt. „(...) K.. (...)”, opublikowanym na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r. pod adresem internetowym (...)

Dowód: - zdjęcie M. K. (1) autorstwa J. P. (1), k. 14

- wydruk zrzutu ekranu strony internetowej, k. 16

- zeznania powódki J. P. (1), elektroniczny protokół rozprawy z dnia 17 marca 2021 r., 00:31:32-01:05:36

Zdjęcie M. K. (1) zostało zamieszczone w artykule w zmienionej postaci, tj. przez jego obróbkę komputerową polegającą na jego wykadrowaniu jedynie do postaci M. K. (1) widocznej od połowy ramion w górę. Nadto na prawej stronie fotografii umieszczono czarny prostokąt i na nim warstwę tekstową o treści (...)/(...)

Dowód:- wydruk zrzutu ekranu strony internetowej, k. 16

- zdjęcie M. K. (1) autorstwa J. P. (1), k. 14

- zeznania powódki J. P. (1), elektroniczny protokół rozprawy z dnia 17 marca 2021 r., 00:31:32-01:05:36

W dniu 29 lipca 2016 r. w serwisie internetowym O..pl ukazał się artykuł „J. K. (1). (...)” ((...)) który został zilustrowany zdjęciem przedstawiającym J. K. (1), którego autorką była J. P. (2). Zamieszczona na portalu O..pl fotografia nie została oznaczona imieniem i nazwiskiem jej twórcy.

W związku z prowadzoną korespondencją powódki z radcą prawnym Grupy O. w dniu 7 września 2016 r. ówczesny wydawca portalu otrzymał wiarygodną wiadomość o naruszeniu praw autorskich J. P. (1) oraz jej żądaniach w związku z udostępnieniem wizerunku J. K. (1) w serwisie (...).pl bez podania, kto jest autorem dzieła.

Dowód: - wydruk zrzutu ekranu ze strony (...) k. 246

- korespondencja stron, k. 250-251

- zeznania powódki J. P. (1), elektroniczny protokół rozprawy z dnia 17 marca 2021 r., 00:31:32-01:05:36

Pismem z dnia 2 czerwca 2018 r. J. P. (1) zwróciła się do pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wskazując, że na stronie serwisu (...).pl udostępnione jest zdjęcie jej autorstwa bez oznaczenia imienia i nazwiska twórcy i rozpowszechniane w Internecie masowemu odbiorcy. W związku z powyższym powódka wniosła o zaniechanie dalszego naruszania i o usunięcie utworu ze strony internetowej jednocześnie domagając się należnego odszkodowania i zadośćuczynienia w wysokości 6.200 zł z powodu rozpowszechniania wykadrowanego utworu w Internecie z pominięciem informacji o jego twórcy.

Jednocześnie J. P. (1) wniosła o zapłatę kwoty 5.500 zł tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną autorowi krzywdę w związku z publikacją w serwisie (...).pl utworu przedstawiającego J. K. (3) bez wskazania autorstwa tego dzieła.

Korespondencja została podjęta przez pozwaną w dniu 4 czerwca 2018 r.

Dowód: - pismo z dnia 2.06.2018 r., k. 18-19

Po wezwaniu z artykułu „J. K. (1). (...)” usunięto fotografię autorstwa J. P. (1).

Dowód: - zeznania powódki J. P. (1), elektroniczny protokół rozprawy z dnia 17 marca 2021 r., 00:31:32-01:05:36

W odpowiedzi na wezwanie sporządzone w dniu 12 czerwca 2018 r. strona pozwana wskazała, że w zakresie żądania dotyczącego publikacji fotografii M. K. (1) J. P. (1) w ugodzie zawartej w dniu 23 marca 2018 r. w sprawie XXIVC 309/17 zrzekła się wszelkich roszczeń związanych z opublikowaniem fotografii M. K. (1) w artykule prasowym, pt. „(...) K.. (...)”, opublikowanego na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r.

Natomiast w odniesieniu do żądania w zakresie dotyczącym publikacji fotografii przedstawiającej J. K. (1) w artykule „J. K. (1). (...)” z dnia 29 lipca 2016 r. strona pozwana wskazała, że nie jest wydawcą portalu O..pl, tym samym nie jest biernie legitymowana do zajęcia wiążącego stanowiska w zakresie jakichkolwiek publikacji w tym portalu.

Dowód: - pismo z dnia 12 czerwca 2018 r., k. 23-23verte

Poza okolicznościami, które zostały przez strony przyznane (art. 229 k.p.c.) lub też taką ocenę uzasadniał przebieg całego postępowania (art. 230 k.p.c.), istotne dla sprawy fakty Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone do akt sprawy, których autentyczność i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny sprawy sąd oparł się także na zeznaniach złożonych przez powódkę J. P. (1). Jej zeznania były logiczne, spójne, a także znalazły potwierdzenie w dokumentacji załączonej do akt niniejszej sprawy.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 17 marca 2021 r. sąd oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej w zakresie dopuszczenia dowodu z zeznań świadków J. N., W. K., M. W., A. F., J. M. zgodnie z art. 235² k.p.c., jako że zeznania w/w osób były nieistotne dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Słuchanie świadków spowodowałoby jedynie

przewłokę postępowania, świadkowie zostali zgłoszeni na okoliczności w zasadzie niesporne między stronami, będące przedmiotem badania w sprawie przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXIV C 309/17, w której doszło do zawarcia ugody przez strony i w której strona pozwana podniosła m. in. takie zarzuty jaki się pojawiły w niniejszej sprawie. Poza tym okoliczności na które zostali zgłoszeni świadkowie winny być wykazane dokumentami.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka J. P. (1) ostatecznie dochodzi od strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. :

1. zasądzenia kwoty 6.600 zł wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną na skutek rozpowszechniania utworu - fotografii autorstwa powódki przedstawiającej M. K. (1) w serwisie internetowym (...), bez oznaczenia autorstwa tego dzieła (kwota 3.600 zł.), a także przez inwazyjną ingerencję w integralną formę tego utworu (kwota 3.000 zł.),
2. zasądzenia kwoty 5.000 zł wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty tytułem naprawienia wyrządzonej szkody, skutkiem zawinionego naruszenia przysługujących powódce praw majątkowych przez publiczne nieuprawnione korzystanie z fotografii autorstwa powódki przedstawiającej M. K. (1) w serwisie internetowym (...), po uprawomocnienia ugody zawartej w dniu 23 marca 2018 r. za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. XXIV C 309/17,
3. zasądzenia dodatkowo kwoty 2.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 listopada 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną powódce do chwili obecnej przez dalsze udostępnianie utworu w serwisie fakt.pl, w okrojonej formie i z pominięciem oznaczenia nazwiska jego twórcy, tj. intencjonalnego naruszenia autorskich dóbr osobistych, mimo wiedzy o autorze,
4. nakazanie pozwanej usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powódki przez złożenie oświadczenia o wskazanej w piśmie z dnia 9 października 2020 r. treści,
5. zasądzenia kwoty 3.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi i wymagalnymi od 7 września 2016 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną powódce przez udostępnianie jej utworu – fotografii J. K. (1) w serwisie (...).pl z pominięciem oznaczenia nazwiska twórcy i naruszenia autorskich dóbr osobistych powódki,
6. zasądzenie na jej rzecz zwrotu poniesionych kosztów procesu w całości w tym przyznania jej w wyroku zamykającym postępowanie zwrotu kosztów związanych z mediacją w wysokości 190 zł.

Strona pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Zgodnie z treścią art. 16 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. prawo autorskie i prawa pokrewne (dalej u.p.a.p.p.) jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, autorskie prawa osobiste chronią nieograniczoną w czasie i niepodlegającą zrzeczeniu się lub zbyciu więź twórcy z utworem, a w szczególności prawo do:

- 1) autorstwa utworu;
- 2) oznaczenia utworu swoim nazwiskiem lub pseudonimem albo do udostępniania go anonimowo;
- 3) nienaruszalności treści i formy utworu oraz jego rzetelnego wykorzystania;
- 4) decydowania o pierwszym udostępnieniu utworu publiczności;
- 5) nadzoru nad sposobem korzystania z utworu.

Natomiast jak wynika z art. 17 u.p.a.p.p. jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, twórcy przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu.

W niniejszej sprawie autorstwo J. P. (1) spornych fotografii przedstawiających M. K. (1) i J. K. (1) nie budzi wątpliwości i zostało przez powódkę prawidłowo wykazane poprzez przedstawienie m.in. wydruków jej strony internetowej na której publikuje swoje prace ze stosownym oznaczeniem ich autorstwa.

Strona pozwana w pierwszej kolejności podniosła zarzut powagi rzeczy ugodzonej w stosunku do roszczeń zgłaszanych przez powódkę w odniesieniu do opublikowanego na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r. artykułu „(...) K., (...)” wskazując, że J. P. (1) zrzekła się wszystkich roszczeń związanych z publikacją fotografii M. K. (1) o ile doszło do ich publikacji przed dniem 23 marca 2018 r.

W tym zakresie wskazać należy, że pomiędzy stronami niniejszego postępowania doszło do zawarcia ugody sądowej w sprawie toczącej się pod sygn. XXIV C 309/17 przed Sądem Okręgowym w Warszawie. W ugodzie zawartej w dniu 23 marca 2018 r., która swoim zakresem obejmowała także publikację zdjęcia M. K. (1) na stronie internetowej portalu fakt.pl, strony ustaliły, że spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zobowiązała się do zapłaty na rzecz J. P. (1) kwoty 13.695 zł, natomiast J. P. (1) wskazała, że zrzeka się wszelkich roszczeń z tytułu publikacji przez pozwaną dwóch utworów jej autorstwa w następujących artykułach prasowych:

- a) „W.: (...)” – portret z wizerunkiem A. W., opublikowany na portalu N..pl w dniu 15 marca 2016 r.,
- b) (...) L. i M. K. (1)” portret z wizerunkiem M. K. opublikowany w dniu 14 kwietnia 2012 r.,
- c) „(...) K., (...)”, opublikowanego na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r.

Jak również innych opublikowanych na stronie (...) materiałów prasowych zilustrowanych spornymi fotografiami z wizerunkiem M. K. oraz A. W., co zawarte w wyżej wymienionych artykułach prasowych, o ile publikacja nastąpiła przed dniem zawarcia niniejszej ugody.

Jak wskazywała strona pozwana zdjęcie autorstwa J. P. (1) zostało upublicznione w dniu 14 kwietnia 2012 r. i od tego czasu nie zostało zdjęte ze strony internetowej jak również nie zostało w żaden sposób ponownie upublicznione, zwłaszcza po dniu 23 marca 2018 r. Tym samym zachodzi tożsamość podmiotowa i przedmiotowa między stronami nowej sprawy a sprawy ugodzonej co w ocenie pozwanej uzasadnia konieczność oddalenia powództwa.

Jednak należy wskazać, że choć przedmiotem niniejszego postępowania jest publikacja zdjęcia M. K. (1) autorstwa powódki, której dotyczyła również ugoda zawarta w dniu 23 marca 2018 r. to roszczenia objęte niniejszym postępowaniem nie są takie same, albowiem dotyczą innego okresu czasu. Powódka w ugodzie zrzekła się roszczeń wynikających z publikacji artykułu „(...) K., (...)”, opublikowanego na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r. na dzień zawarcia ugody. Naruszenie praw autorskich poprzez publikację utworu bez zgody autora w określonym odcinku czasu ma charakter ciągły. Wobec zawarcia przez strony ugody w dniu 23 marca 2018 r. doszło do uregulowania między nimi żądań wynikających z naruszeń, które miały miejsce do dnia jej zawarcia.

Brak jest możliwości uznania, że ugoda zawarta w sprawie XXIV C 309/17 była równoznaczna ze zrzeczeniem się roszczeń na przyszłość z tytułu dalszego rozpowszechniania publikacji zawierającej m.in. sporną fotografię. Jednocześnie należy zauważyć, że J. P. (1) w zawartej ugodzie oświadczyła, że ugoda w całości wyczerpuje jej roszczenia dochodzone przez nią pozwem o sygn. akt XXIV C 309/17. Przedmiotem postępowania w sprawie XXIV C 309/17 było m.in. nakazanie pozwanej zaprzestania rozpowszechniania fotografii przedstawiającej M. K. (1) oraz fotografii przedstawiającej A. W. (1) autorstwa powódki w jakikolwiek sposób, w tym w sieci Internet i w druku, bez zezwolenia autora, tj. powódki.

Jednocześnie należy zauważyć, że zawarcie ugody w dniu 23 marca 2018 r. nie stanowiło dla pozwanej udzielenia jakiegokolwiek prawa do dalszego rozpowszechniania przedmiotowej fotografii (udzieleniem licencji). Postanowienia ugody nie odnosiły się w żadnym fragmencie do przeniesienia majątkowych praw autorskich do wskazanych w ugodzie utworów, nie wymieniono także ich pól eksploatacji ani sposobu wykorzystania utworu w przyszłości.

Wobec powyższego w niniejszej sprawie nie zachodzi powaga rzeczy ugodzonej.

Natomiast przechodząc do następnych podniesionych przez pozwaną zarzutów, które odnoszą się zarówno do publikacji zdjęcia M. K. (1) jak i częściowo do fotografii J. K. (1) w pierwszej kolejności odnieść się należy do kwestii uznania spornych fotografii za utwór.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 u.p.a.p.p. przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiejkolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór). Jak wynika natomiast z art.1 ust. 2 pkt. 3 cytowanej ustawy przedmiotem prawa autorskiego są w szczególności utwory fotograficzne.

Jak przyjmuje się w doktrynie prawnoautorska ochrona fotografii "powstaje tylko wówczas, gdy spełnione są ogólnie wymagane kryteria, a więc gdy fotografia jest rezultatem pracy twórczej, gdy cechuje ją inwencja i samodzielność artystyczna". Wykluczona jest ochrona fotografii "czysto rejestracyjnych" oraz fotografie innych obiektów "nastawione na wierne odtworzenie oryginału".

Odnosnie specyficznego dzieła, jakim jest fotografia, podkreślenia wymaga, że za "twórczość" w rozumieniu art. 1 ust. 1 ww. ustawy można uznać w dziedzinie fotografii artystycznej świadomy wybór momentu fotografowania, punktu widzenia, kompozycji obrazu (kadrowania), oświetlenia, ustalenia głębi, ostrości i perspektywy, zastosowania efektów specjalnych oraz zabiegi zmierzające do nadania fotografii określonego charakteru. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 12 września 2016 r. (I ACa 942/15), wyżej wskazane elementy nadają fotografii indywidualne piętno, konieczne dla uznania istnienia utworu w rozumieniu prawa autorskiego.

Wbrew podnoszonym przez stronę pozwaną zarzutom, w ocenie tut. Sądu wątpliwości nie budzi, że przedmiotowe fotografie mają charakter utworów podlegających ochronie prawa autorskiego. Fotografia przedstawiająca M. K. (1) została wykonana na czarno-białym filmie, który został następnie wywołany i opracowany graficznie. Kompozycja fotografii wskazuje na umiejętności utrwalenia nie tylko samego zdarzenia, ale także ukazania charakteru fotografowanej postaci, co odnosi się zarówno do spornej fotografii Pierwszej Damy jak i portretu J. K. (1). Zdjęcia te nie mają charakteru jedynie rejestracyjnego, ale oddają osobowość uwiecznionych na nich postaci, ich aktualnych stanów emocjonalnych. Nadto o przemyślanym działaniu powódki świadczy zastosowana przez nią metoda fotografii analogowej polegającej na pierwotnie utrwaleniu obrazu na kliszy, następnie jej wywołaniu i obróbce graficznej.

Odnosząc się do zarzutu braku naruszenia autorskich praw majątkowych powódki w związku z informacjami pochodzącymi ze strony internetowej Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z którymi autorskie prawa majątkowe do wszystkich zdjęć fotografów (...) przysługują Kancelarii. Zdjęcia pochodzące z oficjalnego serwisu fotograficznego Kancelarii Prezydenta RP mogą być wykorzystywane jedynie w celu ilustrowania materiałów dotyczących działań Prezydenta RP. O ile można zgodzić się z interpretacją, że powyższa klauzula dotyczy także Pierwszej Damy, jako małżonki Prezydenta RP, to w powyższym zakresie strona pozwana nie wykazała by zdjęcie zamieszczone w publikacji „(...) K., (...)”, opublikowane na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r. pochodziło z zasobów fotografów Kancelarii Prezydenta RP lub by znajdowało się na stronie Kancelarii wśród udostępnionych przez nią zdjęć. Jednocześnie powódka zaprzeczyła by kiedykolwiek była fotografem Kancelarii Prezydenta RP.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepisowi temu odpowiada treść art. 232 k.p.c., według którego strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W tym zakresie strona powodowa powinna udowodnić, że prawa do fotografii M. K. (1) przysługiwały Kancelarii Prezydenta RP, czego nie uczyniła. Podkreślić należy, iż samo

twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności zgodnie z art. 227 k.p.c. powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

Nie mógł zostać uwzględniony także zarzut braku naruszenia osobistych praw autorskich powódki poprzez publikację zdjęcia M. K. (1). Przede wszystkim wskazać należy, że jak już ustalono powyżej przedmiotowe zdjęcie posiada walory artystyczne. Zostało wykonane przez fotografa zajmującego się wykonywaniem zdjęć o charakterze artystycznym. Uwieczniona na zdjęciu osoba, została sfotografowana w sposób nie tyle ilustrujący pełnione przez nią obowiązki, ale także w sposób oddający jej osobowość.

Jednocześnie jak przyznała sama pozwana zdjęcie M. K. (1) nie ma wskazania nazwiska jego twórcy. Należy zauważyć, że autorstwo J. P. (1) w stosunku do spornego zdjęcia M. K. (1) zostało nie tylko niezakwestionowane w niniejszym postępowaniu, ale także przyznane wprost w zawartej między stronami ugodzie z dnia 23 marca 2018 r. w sprawie XXIV C 309/17. Powyższe bezpośrednio wskazuje na naruszenie osobistych praw autorskich powódki.

Brak jest także w niniejszej sprawie możliwości uznania, że doszło do użycia fotografii w ramach realizacji prawa do cytatu. Zgodnie z treścią art. 29 u.p.a.p.p. wolno przytaczać w utworach stanowiących samoistną całość urywki rozpowszechnionych utworów oraz rozpowszechnione utwory plastyczne, utwory fotograficzne lub drobne utwory w całości, w zakresie uzasadnionym celami cytatu, takimi jak wyjaśnianie, polemika, analiza krytyczna lub naukowa, nauczanie lub prawami gatunku twórczości.

Strona pozwana nie wykazała by publikacja zdjęcia M. K. (1) w materiale pt. „(...) K., (...)”, jak i publikacja zdjęcia J. K. (1) w artykule „J. K. (1). (...)”, stanowiła wyjaśnienie, polemikę, analizę krytyczną czy naukową z utworami powódki.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 9 sierpnia 2019 r. sygn. akt II CSK 7/18 – „Użytkownik powołujący się na prawo cytatu przewidziane w art. 29 ust. 1 u.p.a.p.p. winien wykazać, że użył go w sposób uzasadniony treścią własnej wypowiedzi, w której cytat został wykorzystany, w celu unaocznienia recenzowanych wywodów lub zilustrowania krytykowanego poglądu. Nie chodzi więc o proste włączenie cudzego utworu do własnego, lecz o uczynienie tego w sposób uzasadniony tokiem argumentacji i usprawiedliwioną potrzebą precyzyjnego przytoczenia cudzego spostrzeżenia czy tezy. Takie uzasadnienie wykorzystania cytatu musi wystąpić również w razie powołania się na prawa gatunku twórczości, także bowiem w tym wypadku cytat musi być umotywowany celem jaki pełni w świetle omawianych przepisów, to znaczy ma konfrontować własne stanowisko lub poglądy użytkownika korzystającego z cytatu z tymi, jakie przekazuje zacytowany utwór.”

Odnosząc się natomiast do zarzutu braku naruszenia prawa do integralności utworu wskazać należy, że strona pozwana dokonała w publikacji „(...) K., (...)” wykadrowania zdjęcia M. K. (1) poprzez usunięcie elementów tła takich jak oparcie fotela, okno samolotu czy stolik. Tym samym fotografia skupia się wyłącznie na twarzy uwiecznianej postaci.

Z art. 16 pkt. 3 u.p.a.p.p. wynika prawo autora do nienaruszalności treści i formy utworu oraz jego rzetelnego wykorzystania.

Jednak jak wskazuje się w doktrynie nie ma podstaw do przyjęcia takiej "absolutnej" interpretacji przepisu art. 16 pkt 3 Prawa autorskiego, która w każdej dowolnej zmianie jakiegokolwiek elementu treści lub formy utworu dostrzega naruszenie prawa do jego integralności. Prawo to, tak jak i inne autorskie prawa osobiste, chroni "więź twórcy z utworem" (art. 16 in principio Prawa autorskiego). Tak ujęta funkcja prawa do integralności utworu rozstrzyga o tym, że oceny naruszenia tego prawa są zależne od ustalenia ingerencji w "więź twórcy z utworem". Nie każda zatem zmiana dowolnego elementu treści lub formy utworu narusza prawo do jego integralności, lecz tylko taka jego zmiana, która "zrywa" lub "osłabia" więź twórcy z utworem, usuwa lub narusza więź między utworem a cechami indywidualizującymi jego twórcę. Tak oznaczonych cech naruszenia prawa do integralności utworu nie spełniają, rzecz jasna, takie drobne zmiany elementów jego treści lub formy, które nie uchylają atrybucji utworu.

Powódka J. P. (1) w powyższym zakresie nie wykazała, że w związku z wykadrowaniem zdjęcia M. K. (1) doszło do naruszenia owej "więzi istniejącej pomiędzy twórcą a jego utworem" w rozumieniu art. 16 pkt 3 u.p.a.p.p.

Mając na uwadze powyższe rozważania strona pozwana ponosi odpowiedzialność za naruszenie autorskich praw majątkowych w postaci wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji. Ponadto strona pozwana naruszyła także autorskie prawa osobiste powódki w postaci prawa do autorstwa utworu i do oznaczania go swoim nazwiskiem lub pseudonimem.

Zgodnie z treścią art. 78 ust. 1 u.p.a.p.p. twórca, którego autorskie prawa osobiste zostały zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania. W razie dokonanego naruszenia może także żądać, aby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności, aby złożyła publiczne oświadczenie o odpowiedniej treści i formie. Jeżeli naruszenie było zawinione, sąd może przyznać twórcy odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub - na żądanie twórcy - zobowiązać sprawcę, aby uiścił odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez twórcę cel społeczny.

Jak zostało powyżej wykazane strona pozwana od dnia 23 marca 2018 r., tj. dnia zawarcia ugody w sprawie XXIV C 309/17 do dnia dzisiejszego publikuje zdjęcie M. K. (1) w artykule „(...) K., (...)”, opublikowanego na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r. (...) bez zgody powódki i bez wskazania jej imienia i nazwiska. Dalsze wykorzystywanie przez pozwaną fotografii wykonanej przez powódkę w sposób wyżej wskazany zakwalifikować należy jako naruszenie jej osobistych praw autorskich. Wbrew zarzutom strony pozwanej zachowanie to należało uznać za zawinione. Strona pozwana co najmniej od dnia zawarcia ugody z dnia 23 marca 2018 r. miała pełną świadomość, kto jest autorem publikowanego przez nią zdjęcia M. K. (1) i miała świadomość szczególnej dbałości powódki o przypisanie jej autorstwa jej utworów. Powódka przykłada ogromną wagę do utrzymania renomy jako fotografa zajmującego się fotografią artystyczną. Braku zawinionego działania w niniejszej sprawie nie uzasadnia także okoliczność, że strona pozwana była przekonana, że w związku z zawartą ugodą w sprawie XXIV C 309/17 przysługuje jej prawo dalszego publikowania fotografii.

Powyższe rozważania także znajdą zastosowanie w odniesieniu do fotografii przedstawiającej J. K. (1) autorstwa powódki. W niniejszym postępowaniu zostało przez powódkę wykazane, że zostało ono wykorzystane jako ilustracja artykułu „J. K. (1). (...)” ((...) bez podania imienia i nazwiska jej jako twórcy. Powódka już w dniu 7 września 2016 r. poinformowała ówczesną redakcję portalu O..pl o zaistniałym naruszeniu i związanych z tym roszczeniach. Nie doszło wówczas do ugody, a pozwana usunęła utwór ze swojej strony jednak nie zadośćuczyniła wyrządzonej powódce krzywdzie. W 2018 roku powódka wezwała pozwaną w zakresie publikacji zdjęć M. K. i J. K. do zapłaty.

Odnosząc się do podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu, że powódka nie wykazała jak długo materiał był udostępniany na stronie serwisu (...)pl faktem jest, iż brak jest takiej informacji, jednak potwierdzonym w sposób wiarygodny jest, że artykuł „J. K. (1). (...)” był uatrakcyjniony poprzez zamieszczenie w nim zdjęcia, którego autorem była powódka bez podania imienia i nazwiska twórcy co najmniej na dzień 6 września 2016 r. Co więcej dopiero po wezwaniu pozwanej do zapłaty wskazanej kwoty tytułem zadośćuczynienia w dniu 2 czerwca 2018 r. zdjęcie ilustrujące artykuł zostało przez stronę pozwaną zmienione. Tym samym uznać należy, że zdjęcie było wykorzystywane przez stronę pozwaną co najmniej przez okres prawie dwóch lat. Krzywdą w tym wypadku po stronie powódki jest publikowanie zdjęcia będącego wykonanym przez nią utworem bez oznaczenia jej autorstwa. Odnosząc się do zarzutu, że pozwana nie była w 2016 roku wydawcą portalu O..pl, wskazać należy, że nie zasługiwał on na akceptację. W związku z dokonaniem w 2018 roku połączeniem (...) sp. z o.o. z (...) S.A. , a następnie połączeniem (...) sp. z o.o. z (...) sp. z o.o. i zmianą nazwy Spółki (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. skierowane przez powódkę pismem z dnia 2 czerwca 2018 r. wezwanie do zapłaty było skierowane do podmiotu będącego sukcesorem ogólnym m.in. spółki (...) S.A. odpowiedzialnej za naruszenie praw autorskich powódki do zdjęcia J. K. (1). Tym samym strona pozwana która wstąpiła we wszystkie prawa spółki (...) S.A. i obowiązki majątkowe swego poprzednika jest prawidłowo oznaczonym podmiotem zobowiązanym w stosunku do powódki.

Odnosząc się zarówno do publikacji fotografii M. K. (1) jak i J. K. (1) należy przede wszystkim zauważyć, że pozwana jako profesjonalista na rynku wydawniczym winna mieć świadomość, że celem zgodnego z prawem publikowania zdjęć niezależnego autora winna zawrzeć z nim umowę licencyjną, która dokładnie określać będzie czas trwania licencji, jej przedmiot, wskazanie pól eksploatacji. Za taką umowę jak wskazywano powyżej nie można uznać zawartej między stronami ugody, a zdjęcie J. K. (1) w ogóle przedmiotem między stronami żadnej ugody czy też umowy nie było.

W powyższym stanie rzeczy powódce przysługuje roszczenie o zapłatę odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jej praw niemajątkowych z tytułu braku oznaczenia autorstwa jej dzieł w dochodzonej przez nią wysokości 3.600 zł tytułem dalszej, po zawartej ugodzie, publikacji zdjęcia M. K. (1) oraz kwoty 3.800 zł tytułem publikacji zdjęcia J. K. (1). Jako niewykazane zostało uznane roszczenie o zapłatę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za inwazyjną ingerencję w integralną formę utworu, o czym pisano już powyżej.

Jednocześnie za uzasadnione należało ocenić także żądanie zasądzenia na rzecz powódki kwoty 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę poprzez dalsze publikowanie jej utworu tj. zdjęcia M. K. (1) z pominięciem oznaczenia nazwiska jego twórcy, co stanowiło w ocenie tut. Sądu naruszenie autorskich dóbr niemajątkowych. Zadośćuczynienie to odpowiada zakresowi naruszenia osobistego prawa autorskiego, uwzględnia sposób wykorzystania dzieła na stronie fakt.pl i nie jest wygórowane. Zważyć bowiem trzeba, że funkcja kompensacyjna art. 78 ust. 1 u.p.a.p.p. nie wyczerpuje celu, jaki zasadnie można łączyć z przepisem art. 448 k.c. Cel ten obejmuje także udzielenie pokrzywdzonemu satysfakcji, a jej uzyskanie możliwe jest wtedy, gdy wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia pieniężnego będzie dla sprawcy naruszenia i/lub innej osoby odpowiedzialnej za naruszenie odczuwalną "sankcją" majątkową. Suma ta powinna być tak dobrana, by jej wysokość była majątkowo doniosła dla osoby odpowiedzialnej za naruszenie, w szczególności w odniesieniu do wydawcy powinna stanowić znaczący czynnik kalkulacyjny w jego działalności gospodarczej.

Od powyżej uwzględnionych roszczeń majątkowych zasądzono odsetki na podstawie art. 359 § 2 w zw. z art. 455 k.c. w następujący sposób:

- od kwoty 3.600 zł. od dnia 23 marca 2018 r. tj. od dnia zawarcia przez strony postępowania ugody w sprawie XXIV C 309/17, do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.800 zł od dnia 8 września 2016 r. tj. dnia następnego po dniu w którym pozwana udzieliła powódce odpowiedzi na wiarygodne zawiadomienie o naruszeniu praw autorskich powódki do dnia zapłaty, natomiast
- od kwoty 2.000 zł od dnia 10 listopada 2020 roku tj. dnia następnego po otrzymaniu przez stronę pozwaną pisma w którym powódka rozszerzyła żądanie pozwu o wskazaną kwotę.

Natomiast odnosząc się do roszczenia powódki dotyczącego nakazania pozwanej publikacji przeprosin o wskazanej w piśmie z dnia 9 października 2020 r. treści tut. Sąd uznał roszczenie to za niezasadne. Dopuszczalność uwzględnienia sformułowanej przez stronę uprawnioną treści przeprosin mającej za zadanie usunięcie skutków każdorazowo ocenia sąd orzekający w sprawie. Kontrola dokonywana przez sąd jest niezbędna z uwagi na przesądzenie nie tylko samej zasady, czy w danej sprawie doszło do naruszenia autorskich praw osobistych, lecz także w związku z potrzebą zbadania adekwatności i proporcjonalności środków polegających na usunięciu skutków w rozpoznawanej sprawie. W doktrynie przyjmuje się, że w przypadku roszczeń, które zostały sformułowane w ten sposób, że zawierają nakaz opublikowania treści przeprosin, sąd powinien kontrolować w sposób uważny zarówno treść, jak i formę ogłoszenia. W tym zakresie oświadczenie powinno obejmować m.in. ściśle zindywidualizowane określenie czynności, która ma być dopełniona. Treść przeprosin powinna być rzeczowa i zawierać wyłącznie elementy opisowe, które zmierzają do identyfikacji zdarzenia, które dotyczy rozpoznawanej sprawy. Przeprosiny powinny mieć wyraz jednoznacznej wypowiedzi i dążyć do zapewnienia skutków polegających na odwróceniu stanu sprzed naruszenia.

Natomiast powód, domagając się opublikowania oświadczenia, powinien również szczegółowo podać, w jakiej formie ma zostać ono opublikowane. Chodzi w tym przypadku nie tylko o ogólne podanie miejsca publikacji (prasa, w

tym dzienniki i czasopisma, telewizja, radio, Internet), ale o skonkretyzowanie w zależności od specyfiki środków publicznego przekazu: np. dnia wydania gazety, strony, wielkości ogłoszenia, rodzaju czcionki, w tym jej koloru i tła, czasu emisji w programie telewizyjnym, w tym wskazania, pomiędzy jakimi audycjami ma być publikowane ogłoszenie, długości emisji ogłoszenia, słownego lub graficznego sposobu jego przedstawienia, czasu i postaci wyświetlenia ogłoszenia na stronach internetowych itp.

Choć powódka w swoim żądaniu bardzo precyzyjnie określa formę w jakiej opublikowane mają zostać przeprosiny to treść i forma przeprosin jest nieadekwatna do dokonanego naruszenia. Treść żadanego przez powódkę oświadczenia nie jest rzeczowa i zawiera w sobie elementy opisowe odnoszące się do bliżej nieokreślonych naruszeń praw autorskich powódki bez wskazania okoliczności identyfikującego zdarzenie za które tych przeprosin żąda. Zgodzić się w tym zakresie należy z pozwaną spółką, że zawarte w treści oświadczenia sformułowania nie są stonowane i mogą skutkować ujmą po jej stronie. Jednocześnie żądana przez powódkę forma, tj. wyświetlanie oświadczenia zawierającego przeprosiny na stronie głównej portalu (...) jest nieprzystająca do miejsca w którym opublikowano zdjęcie wykonane przez powódkę tj. w artykule prasowym, pt. „(...) K. (...)”, opublikowanym na portalu (...) w dniu 14 kwietnia 2012 r. pod adresem internetowym (...). Powódka w tym zakresie nie wykazała by kiedykolwiek przedmiotowy artykuł lub jej zdjęcie znajdowało się na stronie głównej w/w portalu.

Sąd nie ma możliwości ingerowania w treść oświadczenia i dostosowanie go do poczynionych ustaleń. W związku z tym roszczenie powódki w tym zakresie musiało podlegać oddaleniu.

Odnosząc się natomiast do żądania zasądzenia na rzecz powódki kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2018 r. do dnia zapłaty wskazać należy, że zgodnie z art. 79 ust. 1 i 2 u.p.a.p.p. uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa:

- 1) zaniechania naruszenia;
- 2) usunięcia skutków naruszenia;
- 3) naprawienia wyrządzonej szkody:
 - a) na zasadach ogólnych albo
 - b) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu;
- 4) wydania uzyskanych korzyści.

Niezależnie od roszczeń, określonych w ust. 1, uprawniony może się domagać jednokrotnego albo wielokrotnego ogłoszenia w prasie oświadczenia o odpowiedniej treści i formie lub podania do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia sądu wydanego w rozpatrywanej sprawie, w sposób i w zakresie określonym przez sąd.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 r. sygn. akt SK 32/14 (Dz.U.2015.932) uznał art. 79 pkt 3 lit. b w zakresie, w jakim uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej - w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu za niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 2 Konstytucji RP.

Przez "stosowne wynagrodzenie" należy rozumieć takie wynagrodzenie, jakie otrzymałby podmiot prawa autorskiego gdyby pozwany zawarł z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2004 r., II CK 90/03, OSNC 2005, Nr 4, poz. 66, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CSK 245/06, LEX nr 233063). Powyższe zatem oznacza, że powódka nie musi

wykazywać wysokości poniesionej szkody, a jedynie winna wykazać fakt naruszenia autorskich praw majątkowych oraz przedstawić okoliczności uzasadniające przyznanie odszkodowania we wnoszonej kwocie, tj. wykazać, że odpowiada ono stosownemu wynagrodzeniu. Obowiązkom w tym zakresie powódka w ocenie tut. Sądu sprostała w całości. Przede wszystkim powódka do akt niniejszej sprawy przedłożyła m.in. cennik z którego wynikają stosowane przez nią stawki za udzielenie licencji na korzystanie z jej zdjęć, a także przykładowe umowy zawierane przez nią, które przekonują o prawdziwości stosowanych przez nią stawek, które kształtują się średnio na poziomie 2.500 zł za udzielenie licencji na eksploatację jednego utworu online przez okres do 5 lat. Tym samym kwota stosownego wynagrodzenia w tym zakresie wynosi żądane przez powódkę 5.000 zł. Jednocześnie o odsetkach ustawowych od powyższej kwoty orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 359 § 2 w zw. z art. 455 k.c. od dnia 23 marca 2018 r., tj. od dnia zawarcia przez strony postępowania ugody w sprawie XXIV C 309/17, do dnia zapłaty, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu o czym orzeczono w pkt III wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W zakresie roszczenia majątkowego powódka dochodziła ostatecznie na swoją rzecz kwoty 17.400 zł, natomiast na jej rzecz zasądzono łącznie kwotę 14.400 zł, tym samym powódka wygrała sprawę w zakresie roszczenia majątkowego w 82,76% a przegrała w 17,24%.

Natomiast roszczenie niemajątkowe powódki o nakazanie pozwanej publikacji przeprosin o wskazanej w piśmie z dnia 9 października 2020 r. treści zostało oddalone w całości, co oznacza, że w tym zakresie strona pozwana wygrała w 100%.

Koszty procesu sąd stosunkowo rozdzielił w oparciu o powyżej wskazane proporcje, w jakich każda ze stron sprawę wygrała w odniesieniu odpowiednio do roszczenia majątkowego i roszczenia niemajątkowego.

Koszty powódki w zakresie roszczenia majątkowego wynosiły 280 zł tytułem uiszczonej przez nią opłaty od pozwu (powódka uiszcza łącznie opłatę o wysokości 880 zł. z czego 600 zł. zaliczono na opłatę od roszczenia niemajątkowego i pozostała kwota 280 zł. na opłatę od roszczenia majątkowego – o zapłatę), koszty pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 3.600 zł, uiszczona opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz poniesione przez nią koszty mediacji w łącznej kwocie 190 zł. Łącznie poniesione przez powódkę koszty to 4.087 zł z czego pozwana zobowiązana jest zwrócić jej 82,76% tj. kwotę 3.382,40 zł.

Koszty pozwanej w stosunku do roszczenia majątkowego obejmowały 3.600 zł tytułem kosztów pełnomocnika w osobie adwokata oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł tj. łącznie 3.617 zł z czego powódka jest zobowiązana zwrócić stronie pozwanej 17,24% czyli kwotę 623,57 zł.

Tym samym na rzecz powódki od strony pozwanej pozostaje do zasądzenia kwota 2.758,83 zł stanowiąca różnicę kosztów należnych powódce i stronie pozwanej (3.382,40 zł – 623,57 zł) o czym orzeczono w pkt IV wyroku.

W odniesieniu do roszczenia niemajątkowego mając na uwadze, że roszczenie o publikację przeprosin zostało oddalone w całości powódka zobowiązana jest zwrócić stronie pozwanej koszty poniesione przez nią w tym zakresie na które składają się koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 720 zł (koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. rozliczono przy roszczeniu majątkowym). Tym samym zasądzono od powódki na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w zakresie roszczeń niemajątkowych o czym orzeczono w pkt V wyroku.

Jednocześnie do rozliczenia pozostaje nieuiszczona przez powódkę opłata sądowa od pozwu wynikająca z kolejnych zmian powództwa. Mając na uwadze, że opłata od pozwu w zakresie powództwa majątkowego o zapłatę kwoty 17.400 zł wynosi (po zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) 1.000 zł, a od roszczenia niemajątkowego

wynosi 600 zł, a J. P. (1) uiściła opłatę sądową w łącznej kwocie 880 zł do rozliczenia pozostaje nie uiszczona opłata sądowa od pozwu w kwocie 720 zł.

Jak już wyżej wskazano uiszczoną opłatę w wysokości 600 zł. zaliczono na poczet roszczenia o charakterze niemajątkowym, pozostałą kwotę uiszczonej opłaty sądowej od pozwu tj. kwotę 280 zł. zaliczono na opłatę od roszczenia o charakterze majątkowym. Brakującą kwotę opłaty sądowej od pozwu w wysokości 720 zł. rozliczono w ramach roszczenia majątkowego i nakazano jej pobranie od strony pozwanej o czym orzeczono w pkt VI wyroku. Strona pozwana winna uiścić 82,76 % z 1.000 zł. czyli kwotę 827,60 zł., a powódka 17,24 % z 1.000 zł. czyli kwotę 172,40 zł. Ponieważ powódka uiściła opłatę od pozwu w wysokości 280 zł. nie powinna nic więcej uiszczać, a nadpłatę (między stronami) rozliczono w pkt IV wyroku.